

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τὸν ἕκτον διατρέχουμεν καὶ δέκατόν μας χρόνον
καὶ μένει πάλιν ἔδρα μας ἡ γῆ τῶν Παρθενῶνων.

Ἰουνίου δωδεκάτη,
τὸ Ρωμαῖκο φρουάττει.

Ἔτος χίλια κ' ὀκτακόσα κ' ἑνενήντα σὺν ἑννιά,
νέοι πόλεμοι λυσσώδεις μὲς ὅτὸν ψεύτη τὸν ντουνιά

Ἐξακόσα κ' ἐξήντα κ' ἑφτά,
λέγε λέγε, Ρωμὴ φαπλατᾶ.

**Μία δένδρις μεγάλη
κάθε στόμα νὰ τὴν ψάλη.**

Ἵπὲρ μαρτύρων πολιτῶν
καταφλογιζομένων,
ὑπὲρ τῶν Στόλων καὶ Στρατῶν
τῶν διοργανουμένων,
ὑπὲρ τῶν θέσεις γενικὰς καὶ μερικὰς ζητούντων
κ' ἐκ τοῦ συστάδην δι' αὐτὰς τὰς μάχας συγκρο-
[τούντων.

Ἵπὲρ τοῦ πῶς θὰ κτίσωμεν σφαγεῖα κ' ἀποπάτους
καὶ πῶς θ' ἀνδραγαθήσωμεν ἐν κοπριάς πεδίῳ,
ὑπὲρ τῆς διαιρέσεως τῆς θαυμαστῆς τοῦ κράτους
κ' ὑπὲρ τῆς διαιρέσεως ἔδρας μιᾶς εἰς δύο.

Ἵπὲρ τοῦ πῶς θὰ κάνωμε κρυστάλλινα παλάτια
καὶ κήπους Σεμιράμιδος καὶ τρίτο φαλιμέντο,
ὑπὲρ τοῦ πῶς θὰ γίνωνται καυγάδες γιὰ τὰ μάτια
μὲς ὅτὸ Πανεπιστήμιο καὶ μὲς ὅτὸ Παρλαμέντο.

Ἵπὲρ τῶν δύο καμινιῶν, ποῦ λάβαν ἐξεμοῦν
καὶ τρίζουν σάπια κόκκαλα προγονικῶν μνημείων,
ὑπὲρ ἔδρων ὑπουργικῶν, ὅπου διχοτομοῦν
τὰς ἔδρας τὰς περιφανεῖς τῶν Πανεπιστημίων.

Ἵπὲρ ἔδρων φωτιζουσῶν
μὲ φῶς κολοφωτιᾶς
τὸν τόπον τοῦτον τῶν χρυσῶν
λογάδων τῆς ψευτιάς.

Ἵπὲρ τοῦ πῶς νὰ γίνεταί δι' ἔδρας νταβατοῦρι,
ὑπὲρ τῆς διαιρέσεως Ρωμάνου καὶ Βουδούρη,
τοῦ μὲν Δελαπορτίζοντος,
τοῦ δ' ἄλλου Γαζεπιζόντος.

Ἵπὲρ ἔδρων τροχιζουσῶν τὰς γλώσσας τῶν Ἑλλήνων,
ὑπὲρ ἔδρων, ποῦ βρέμουςαι κτυποῦν τὴν κάθε πόρτα,
ὑπὲρ αὐτῶν, ὑπὲρ ἡμῶν, κ' ὑπὲρ τῶν Κεφαλλήνων,
τῶν κοπτομένων γοερῶς ὑπὲρ τοῦ Δελαπόρτα.

Ἵπὲρ τῆς ἔδρας τῶν ματιῶν, ποῦ μάτια θὰ χαλάσῃ,
καὶ τοῦ σφριγῶντος Ὑπουργοῦ τῶν φῶτων, τοῦ Θανάση,
ἀνοικτομμάτου δυνατοῦ, παθόντος ὀφθαλμίαν,
καὶ βλέποντος νυχθημερὸν ἔδραν διπλὴν τὴν μίαν.

Ἵπὲρ τῆς κόρης Ἀθηνᾶς, ποῦ κάθετ' ἐδῶ πέρα
καὶ τρέχουν ἀπ' τὰ μάτια τῆς ἡ τσίμπλαις νύκτα μέρα,
κ' ὑπὲρ παντός τῆς λειτουργοῦ
νὰ μὴ φανῇ κανάγιας,
κ' ἄλλα τὰ μάτια τοῦ λαγοῦ
κ' ἄλλα τῆς κουκουβάγιας.

Ἵπὲρ ματιῶν, ὅπου ἔμπορουν τὸν ἥλιο ν' ἀντικρύσουν
χωρὶς στιγμή νὰ θαμβωθοῦν καὶ δίχως νὰ δακρύσουν,
ὑπὲρ ματιῶν θαυματουργῶν σοφῶν ἐξοχοτήτων,
ποῦ νὰ κυττάζουν εἰμποροῦν καὶ πέραν τῶν ἀδύτων.

Ἵπὲρ ματιῶν, ποῦ βλέποντας ἐκεῖνο ποῦ θ' ἔγινε
γελοῦν ὀπίσω καὶ ἔμπροστα
καμπόσα μάτια σφαλιστὰ,
ποῦ πέρ' ἀπὸ τῆς μύτης τῶν δὲν βλέπουν τί συμβαίνει.

Δέομαι κ' ὑπὲρ ἐκείνων
τῶν πτωχῶν τῶν ὑπευθύνων
τῆς πολεμικῆς φυγάδας, καὶ τοῦ κάθε Στρατηλάτου,
ὅπου θάδῳ τὸν μπελᾶ του.

Δέομαι κ' ὑπὲρ ἐκείνων τῶν ζητούντων τὰς εὐθύναις
μὲ τοῦ Ρέτγγεν τὰς ἀκτίνας,
ποῦ θ' ἀρχίσουν τοῦ πολέμου τὸν ἀξέχαστο χαδᾶ
καὶ θ' ἀνοίξουν ἀομμάτων τὰ κατάκλειστα στραβά.

Κ₁ ὑπὲρ τούτου τοῦ Μπουφίδη
κ₁ ὑπὲρ τούτου τοῦ Σαρσέντη,
καὶ μὲ πάει ριπιτίδι
δίχως γιάνος καὶ ρεβέντι.

Κ₁ ὑπὲρ τῆς ἐπιτροπῆς,
ποῦ πολλὰ ὅτ' ὦς θὰ βγάνη,
κ₁ ἓνα μπράβο θὰ τῆς πῆς
πλέκωντάς της καὶ στεφάνι.

Κ₁ ὑπὲρ τούτων, ποῦ γυμνοὶ
καὶ πεινῶντες κ₁ ἄχαμνοὶ
θὰ καθίσουν ὅτ' σκαμνί,
καὶ θ' ἀνοίξουνε λιμπρέτα
νὰ τὰ ποῦνε νέτα σκέτα
καὶ θ' ἀρχίσουν τὰ μουσκέτα
μὲς ὅτ' κράτος τὸ τρεχάτο,
μία, δύο, μπουμ καὶ κάτω.

Κ₁ ὑπὲρ τῶν ἀπαλλαγέντων
ὅτ' ἡμέρας μας ἐκείνας,
καὶ σφαζάντων καὶ σφαγέντων
ἐδῶ μέσα ὅτ' Ἀθήνας.

Κ₁ ὑπὲρ τῶν ἐξοδευσάντων
τὰ πολύτιμα πυρά,
κ₁ ὑπὲρ τῶν βομβαρδισάντων
δεξιὰ κ₁ ἀριστερὰ
τῆς θαλάσσης τὰ νερά.

Κ₁ ὑπὲρ τοῦ ξεβιδώσαντος μὲ τὸ Καραμπουρνὸ
κάθε ναυμάχου νοῦ,
κ₁ ὑπὲρ τοῦ βομβαρδισάντος τὰ κάστρα τῆς Πρεβέζης,
ποῦπερταν κ₁ ἐσηκῶνοντο σὰν μετοχαὶ Τραπεζῆς.

Ὑπὲρ τῶν κατὰ θάλασσαν καὶ κατὰ γῆν φυγόντων
καὶ τῆς φυγῆς τὴν εὐκλειαν ἀπλήστως συμφαγόντων,
ὑπὲρ γενναίας ἀμοιβῆς πρὸς νέους Τουρκομάχους,
κ₁ ὑπὲρ μεγάλων εὐθυνῶν
ἐντὸς κ₁ ἐκτὸς τῶν Ἀθηνῶν,
ποῦ τῆς ἀκούω καὶ θαρρῶ πῶς τρώγ' ὦμοὺς βατράχους.

Ὑπὲρ κατατομήσεως καὶ μέλλοντος μουσκέτου
κάθε Ρωμηοῦ δραπέτου,
κ₁ ὑπὲρ ἀναστηλώσεως χαλκίνης προτομῆς
δι' ὅλους τοὺς ὁρομείς.

Κ₁ ὑπὲρ βοῆς σειούσης τοὺς στύλους Παρλαμέντων
κ₁ ὑπὲρ ὑπομνημάτων καὶ προνουνησιαμένων,
κ₁ ὑπὲρ τῶν σπαθοφόρων, ποῦ γίνεται κουδέντα
νὰ βγοῦν ἢ σακαράκαις ἀπὸ τὰ Παρλαμέντα,
κ₁ ὑπὲρ τοῦ πῶς ἐκεῖνοι τὸ πόδι τῶν πατοῦν
κ₁ ὑπὲρ τοῦ πῶς θὰ γίνη γιὰ τούτους πατατράχα,
γιατὶ καλὰ καὶ σώνει γυρεύουν κ₁ ἀπαιτοῦν
νὰ κόβουν μὲ τὴν γλῶσσα καὶ μὲ τὴν σακαράκα.

Κ₁ ὑπὲρ τῆς πειθαρχίας, ποῦ τὸν Στρατὸν κοσμεῖ,
κ₁ ὑπὲρ τῆς κρατουμένης στραφίδος καὶ τῆς μῆς,
κ₁ ὑπὲρ τῶν σταφιδάδων τῶν ἐπισκεπτομένων

κυβερνητῶν αἰθούσας κ₁ ἄλλων σοφῶν προϋχόντων,
καὶ ὅτ' ἰσοτεφάνους πηγαίνοντο ἐρχομένων
κ₁ ἀπὸ τὸν Κατάφα ὅτ' Ἄννα προστρεχόντων.

Κ₁ ὑπὲρ κάθε Παππαδάκου, συμμορίας καὶ καμόρας
πάσης πόλεως καὶ χώρας,
κ₁ ὑπὲρ ζῶων σφαζομένων ὅτ' ἄ χωρία καὶ ὅτ' ἄ πόλεις,
πῶς τοῦτέστι νὰ τὰ σφάζουν
κ₁ ὅλο μυίγαις νὰ κουρνιάζουν,
ποῦ πετᾷ μὲ τὰ φτερά τῶν ἡ χολέρα κ₁ ἡ πανώλης.

Κ₁ ὑπὲρ τόσων συμπεφρόντων, κἂν ἰδῶν κἂν κοινῶν,
κ₁ ὑπὲρ τῆς φορολογίας κυναρίων καὶ κυνῶν,
κ₁ ὑπὲρ μερικῶν πατέρων
τῶν κυνῶν κυνικωτέρων.

Κ₁ ὑπὲρ τῆς τῶν δημοσίων μανδροσκύλων εὐτροφίας
κ₁ ὑπὲρ πάσης τῆς μεγάλης κυνικῆς φιλοσοφίας,
ποῦ προώρισταί τῆς μόδας ὅπως κ₁ ἄλλοτε νὰ γένη
μὲ κινάβραν τοῦ Μενίππου καὶ φανὸν τοῦ Διογένη.

Κ₁ ὑπὲρ τοῦ Κοινοβουλίου τῆς παρούσης ξεπεσοῦρας,
τῆς βρισιᾶς καὶ τῆς μαγκούρας,
κ₁ ὑπὲρ ράβδων ὑψομένων μὲς ὅτ' ἡν σάλα τῆς Βουλῆς
κατὰ πάσης κεφαλῆς.

Ὑπὲρ ὅλων τῶν παυμένων, ποῦ καθεὶς τῶν λαχταρᾷ
νὰ ρημάξη τὸ Ντοβλέτι,
κ₁ ὑπὲρ τοῦ Ποταμιάνου, τσακωθέντος ὅτ' ἄ γερὰ
μὲ τὸν Λόρδο Κασσαβέτη.

Κ₁ ὑπὲρ τοῦ δεινοῦ Δαούτη μὲ σπουδαίαν ἀπειλήν
ἀπειλοῦντος τὴν Βουλὴν,
ἡ διαίρεσις ἂν γίνη πῶς ἡ τάξις θὰ σαλεύσῃ
κ₁ αἶμα κρουνηδὸν θὰ ρεῦσῃ.

Ὑπὲρ κώδωνος κροτοῦντος εἰς τὴν ἐξαλλὸν τὴν μῆνιν
κ₁ ἐπιτάσσοντος εἰρήνην
εἰς τὴν βράσιν τῶν ἀγῶνων
καὶ τῆς χάβρας τῆς ὀργίλης,
κ₁ ὑπὲρ πάντων τῶν κωδῶνων
τῆς ἀρχαίας Κορνεβίλλης.

Κ₁ ὑπὲρ πάντων τῶν εὐλάων τῆς πατρίδος Βουλῆς
τῶν ἀγρίως βλεπομένων μὲ μανίαν ἀλεκτόρων,
κ₁ ἀπειλούντων μὲ κρωγμοὺς
κατ' ἀλλήλων σπαραγμοὺς,
καὶ τὰ μοῦτρ' ἀντικρυζόντων
τῶν ἐν οὐ παικτοῖς παίζοντων
καὶ τὴν γλῶσσαν τροχιζόντων
κ₁ ἀπειλὰς μηρυκαζόντων
καὶ τὰ δόντια τῶν τριζόντων.

Κ₁ ὑπὲρ τούτων τῶν μαχῶν,
ποῦ λαὸς κυριαρχῶν
ὅτ' ἀθεωρεῖται τῆς κυττάζει κεχηναὶς
μὲ φιγούρα Χιμπαντζῆ,

κ₁ ὑπὲρ Στάη Τσιριγώτη, πολεμήσαντος γενναίως
μετὰ τοῦ Παπαχατζῆ.

Κ₁ ὑπὲρ ἄλλου Τσιριγώτη, διευθύνοντος τὸ σπῆτι
τοῦ Ζωρζῆ Δρομοκαίτη,
καὶ κυττάζοντος μακρόθεν τῶν ρητόρων τὴν εὐδίαν
μὲ μακρὺν ζουρλομανδύαν.

Κ₁ ὑπὲρ πάντων τῶν εὐ ζώντων
καὶ τῶν διασκεδάζοντων
μὴν πλάσιν τροπαιοῦχον καὶ λαὸν πολεμοκράκτην,
εὐθυμούντα μὲ τοὺς κώμους τῆς Βουλῆς καὶ τὰς θαλάσας,
κ₁ ὑπὲρ ὀφθαλμῶν νοσοῦντων καὶ παθόντων καταρράκτην
καὶ βλεπόντων καταρράκτας μὲ νερά τῆς Στυμφαλίας.

Κ₁ ὑπὲρ πάσης ἐταιρίας, ποῦ φωνάζει φανερά
πῶς θὰ φέρῃ τὰ νερά,
κ₁ ὡς τὸν μέγαν Νιαγάραν καταρράκτας παρομοίους
εἰς διψῶσαν ἐποχὴν,
κ₁ ὑπὲρ τοῦ κατατροπῶσαι τοὺς ἐχθροὺς καὶ πολεμίους
μὲ προβιδασμῶν βροχὴν.

Κ₁ ὑπὲρ ὅλων τῶν χειλέων
τῶν στεγνῶν καὶ διψαλέων,

ποῦ προσμένουν νὰ κορέσουν τόσην δίψαν θηριώδη
μὲ νεροποντὴν μυθώδη.

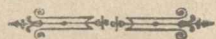
Κ₁ ὑπὲρ σοφῶν ἐπιτροπῶν μὲ σχέδια ποικίλα,
ποῦ θὰ μᾶς πνίξῃ δεύτερος κατακλυσμὸς καὶ νύλα,
κ₁ ὑπὲρ ἀρδεύσεως μανδρῶν, ἀγρῶν καὶ λειβαδιῶν,
κ₁ ὑπὲρ σωροῦ προτάσεων, ποῦ τὰ νερά σου χάνεις,
κ₁ ὑπὲρ ὑδάτων ἀφανῶν τῶν λεκανοπεδιάων,
ὅπου κατῆντησαν κ₁ αὐτὰ ζητήματα λεκάνης.

Ὑπὲρ τῆς Μπόρσας τῆς τρανῆς, τῆς τόσον ἱλαρᾶς,
διατρεχούσης σήμερον ἡμέρας πονηρᾶς
καὶ πνιγμένης μὲ νερῶν ἐλπίδας χλοερᾶς.

Ὑπὲρ παντὸς χρηματιστοῦ καὶ χάσκοντος Λουκούλου
κ₁ ὑπὲρ τοῦ ρέκτου Βουλευτοῦ κ₁ Ἀρχαδὸς Μπακοπού-
(λου,
τοῦ κόψαντος τῶν Βουλευτῶν τῆς τόσαις παπαρδέλαις
κ₁ εἰπόντος εἰς κουφῶν αὐτιά
πῶς σὲ δημόσια χαρτιά
κάποιος μπακάλης ἀφελῶς ἐτύλιγε σαρδέλαις.

Κ₁ ὑπὲρ πανδήμου καὶ κοινῆς τῶν ὅλων εὐτυχίας
μὲ λοῦσα, μὲ ποδήλατα, μὲ νέας ἀτμαμάξας,

κι' ὑπὲρ χειραφετήσεως μελλούσης καὶ ταχείας
κάθε Μαρκόλφας πηδηκτῆς καὶ κάθε καρακάξας,
κι' ὑπὲρ παντὸς προσάπτοντος ἀτίδιον τιμὴν
στῆς δόξης τὸ Βασίλειον... ἐλέησον... ἄμην.

**Φαδουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.**

Φ. — Πόλεμος, βρὲ Περικλέτο, πόλεμος, μωρὲ παιδιά,
σηκωθῆτε πάλιν ὅλοι
καὶ φορέστε τὸ φακιδόλι
γιὰ νὰ ᾄδῃτε πῶς ἡ Θῆβα πολεμεῖ τὴν Λεβαδεϊά.
Ἡ διαίρεσις τοῦ κράτους τοὺς Ρωμηοὺς ἄς διαιρέσῃ,
κι' ὁ καθείς μὲ τὰ σωστά του
τὰ παρθένα τάρματά του
θηριώδης ἄς φορέσῃ.
Ἄς γυρίσουνε τὰ χρόνια τῆς Ἑλλάδος τὰ παλῆα,
νὰ διαιρεθῇ καὶ τώρα,
κι' ὅπως τότε κάθε χώρα
νᾶχῃ τοὺς ἰδικούς της νόμους, τὸν ἰδικό της Βασιλῆα,
νέα σύνορα ἰδικά του κάθε τόπος νὰ χαράξῃ,
πόλις πόλιν, κώμη κώμην, δῆμος δῆμον νὰ σπαράξῃ,
κι' ἄλλος νόμος ἐδῶ πέρα, κι' ἄλλος νόμος παρεκεῖ,
γεῖά σας, χρόνοι κλασικοί.

Ἴτε, παῖδες, ὅτὸν ἀγῶνα,
πόλεμος νὰ πάῃ γόνα,
κάθε πούρος πολεμάρχος αἷμα σήμερον ποθεῖ,
κι' ὅσον ἐξῶ δὲν ἐχύθη μέσα τώρα νὰ χυθῇ,
νὰ μυρίσωμε μπαρουτί,
νὰ δουλέψῃ τουφεκίδι,
ἐγὼ πάω ὅτὸν Δαούτη
καὶ σὺ τράβα ὅτὸν Μπουφίδη.

Πόλεμος, βρὲ Περικλέτο, δὸς τοῦ κάστρου τὰ κλειδιά,
ἐγὼ πάω γιὰ τὴν Θῆβα, τράβα σὺ ὅτῃ Λεβαδεϊά,
νὰ μὴν εἶσαι Περικλῆς,
πόλεμος ν' ἀνάψῃ φρίκης,
ἐγὼ νᾶμ' Ἑτεοκλῆς
καὶ σὺ νᾶσαι Πολυνείκης.

Φέρετέ μου τὸ τουφέκι, δώστε μου τὰ φυσεκλήκια,
κι' αἵντε ντὲ κουβαρνταλήκια.
Ἔως πότε μόνο Τούρκους θὰ βαροῦμε ὅτ' ἀ γερὰ ;
καιρὸς εἶναι νὰ σφαγοῦμε κι' ἐδῶ μέσα μιὰ φορὰ.
Πόλεμος καὶ μεταξύ μας, πόλεμος σπαρακτικός
κι' Ἑλλήνο-Ἑλληνικός.

Πίσω πίσω,
θὰ κτυπήσω.
Ποῖος στηλόνεται ἔμπροστά ;
ποῖος τὸν Ἑλληνα βαστά,
ποῦ καὶ πάντοτε καὶ τώρα τὸν προστάζει λαῦρος φύσις
νὰ συντρίβῃ καὶ νὰ θραύῃ τὰ δεσμὰ καὶ τὰς ἀλύσεις ;

Σώθηκαν τὰ φέμματα
καὶ θὰ τρέξουν αἵματα,
μόνον μ' αἷμα τόση δίψα θὰ μᾶς σβύσῃ φλογερὰ
κι' ὄχι μὲ τῆς Στυμφαλίας τὰ περίφημα νερά.

Δώστε μου τὸ γιαταγάνι, τὸν σουγιά μου τὸν παλῆο,
γιὰ νὰ γίνῃ μακελειό.

Γεῖά σου, Θῆβα ἑπαινεμένη, γεῖά σου, Θῆβα τῶν Πινδάρων,
ὑπὲρ σοῦ προτάσσω στήθος ἐναντίον τῶν βαρβάρων,
καὶ τὴν πόλιν βομβαρδίζω τοῦ Μπουφίδη τοῦ κλεινοῦ
ὅπως τὸ Καραμπουρνό.

Γεῖά σου, Θῆβα, ποῦ Λατῶν μεγαλεῖα κελαῖδεῖς,
ἔδρα σὺ νὰ γίνῃς πρέπει, κτύπησε τοὺς Λεβαδεῖς,
καὶ πολέμα καὶ πολέμα
νὰ χυθῇ βαρβάρων αἷμα.

Π. — Σκάσε, σύμμαχε Θηβαῖε, σκάσε, ξύλινη μαϊμού,
ποῦ τὰς Θῆβας θέλεις τώρα μόνην ἔδραν τοῦ νομοῦ.
Ὅχ' ἡ Θῆβα δὲν θὰ γίνῃ... γεῖά σου, Λεβαδεϊά μου, ζήτω,
μόνην ἔδραν σὲ κηρύττω.

Ἴτε, Λεβαδεῖς, πρὸς μάχην, κι' ἄς ἤχοῦν σαλπίγγων ἤχοι,
τῶν Θηδῶν τῶν ἐπταπύλων καταρρίψατε τὰ τεῖχη,
διασπείρατε τὸν τρόμον δεξιὰ κι' ἀριστερά,
βομβαρδίσατε τὰ πάντα, ρίψατ' ἐνσφαιρα πυρά,
ἴτε, Μοίραρχοι ναυμάχων, ἴτε, Μέραρχοι στρατῶν,
καὶ ὅτὸν πόλεμον αὐτόν,
μᾶς ἐμπρός, πεζοὶ φαντᾶροι, κανονιέρηδες, ἵππεις,
εὐζωνάκια, πυροσθέσαι, μὲ ρομφαίαν ἀστραπῆς.

Πάντα σύμμαχον Θηβαῖον εἰς ἀγῶνα προκαλῶ
καὶ τὸν ρίχνω μὲ μιὰ φάπα,
γεῖά σου, Λεβαδεϊά, ποῦ βγάζεις τὸ μπαμπάνι τὸ καλό,
τὸν Μπουφίδη καὶ τὸν Λάππα.

Φ. — Σκάσε σκάσε, Περικλέτο, ποῦσαι μὲ τὴν Λεβαδεϊά,
καὶ μὴ βγάξῃς τσιμουδιά.
Εἰς τῆς μάχης τὸ πεδῖον σὲ προσμένω... συμφορά σου !...
θὰ σὲ κόψω, θὰ σὲ σφάζω, καὶ θὰ χύσω τᾶντερά σου.

Κύττα, μάχη συγκροτεῖται, κι' ὁ Μπουφίδης ἀπηνῶς
πτέρυγι λευκῇ χιόνος ἐπελαύνει στεγανός,
κι' ὁ Κουκούλεζας τῆς Θῆβας, ποῦ πολέμου μένος κρύπτει,
πῦρ παλτῶν εἰς τοῦτον ρίπτει,
κεραυνόνων τὸν Μπουφίδην ὡς ὁ Ζεὺς τὸν Καπανέα...
χαῖρε, γεναὰ γενναία.

Νὰ κι' ὁ Λάππας ὅτὸν καυγᾶ
ὅσπερ γίγας ὑψοθεῖς,
πλὴν κι' ἐκεῖνος ἐπὶ γᾶ
ἐπέσε πανταλωθεῖς.

Τοῦτα ποῦ σοῦ λέγω τώρα, πολεμάρχε Περικλῆ,
θὰ τὰ βρῇς ὅτῃ Ἀντιγόνη τοῦ προγόνου Σοφοκλῆ.
Ἐξεκούφανα ταῦτά μας ἐπάρχων πολέμων βρόντοι,
πολεμοὶ μὲ Ντεληγιάννη, πολεμοὶ καὶ μὲ τὸν Κόντη,
πολεμοὶ μὲ τὴν Κορῶνα, πολεμοὶ μὲ τὴν ἑλῆα,
αἷμα πλέον δὲν θὰ μείνῃ ὅτῃ Ρωμαῖκο σταλιά.
Πᾶς τώρα ὅτῃς Θηβαῖος...

Π. — Μᾶς κι' ἐγὼ ὅτῃς Λεβαδεῖς.
Φ. — Στὰ πεδία τοῦ πολέμου, Περικλέτο, θὰ μὲ ὄῃς.
Π. — Πρόσμενέ με, δόλια Θῆβα...

Π. — Πρόσμενέ με, Λεβαδεϊά,
μὰ πρὶν φύγω νὰ δῶ φάπαις, νὰ κι' αὐτὴ τὴν κερυδιά.

Τοῦ ΡΩΜΗΟΥ μας τὸ Γραφεῖον, ὅλο μέτρα καὶ ρυθμός,
ὅτῃν Πινακωτῶν τὸν δρόμον, δεκαπέντε ἀριθμός.